

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 647.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181557424/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Pers Vandring tilbage henover Dødningshusets knortede Agre ligned mest en Flugt. Han var nu fast besluttet paa at vende Heden Ryg for bestandig.

FRA KRUSUMBAKKE

Det var en barsk Maj det Foraar, da Per sad hjemme hos Goj og ventede paa Skib.

Stormen havde nu i tre Døgn siddt Jorden fra blank Himmel; paa det fjerde spændte Goj Kild Pejrsens Heste for og kjørte Per til Toget.

De to Venner sad ind mod hinanden i den grønne Agestol og talte om Pers forestaaende Sørejse. Bag i Vognen stod Kræn Lybskers gamle Kramkiste, med Skuiderrem og Messinglaas, akkurat som Kræmmeren havde forladt den; den var helt hvidslidt paa den Side, der havde vendt ind mod Krestens Ryg.

Vejen gik tværs over Sølsigs gamle forsømte Jorder, hvor Byggens unge Blade havde en helt overnaturlig Blakthed nu efter den tørre Storm.

I en Dræningsgrøft inde paa Marken stod Jens Romlen, saa kun Hovedet ragede ovenfor Brinken. Han svang sin Hue til Farvel, men det blev ikke bemærket fra Vognen; og før den gamle, stive Mand var kommen op af den dybe Grøft, var Befordringen langt henne. Der stod store Taarer i Jens Romlens Øjne, da han lod sig glide ned i sin Grøft igjen: „I si Ungdav, ja; I si Ungdavl Da var en anden sølle jen tagen med. Aaejal! Aaejal!“

En Fjerdingvej længere henne gik Vejen forbi Hans Nielsens Gaard.

Dorre, der havde holdt Udkig hele den sidste Time, kom grædende og tungtrædende ud af Smugdøren. Hun havde en Lap Papir i Haanden. „Det var noget, Hans Nielsen bad mig besørge,“ sa Dorre gennem Hulken.